

ПОЧАТКОВА ДОЗА: 0,5 мг. Адам Петрацеллі, 16 років, суб'єкт клінічного дослідження лікарського засобу «ТоЗаПрекс». Не бажає долучатися до процесу під час сеансів терапії. Віддає перевагу невербальній комунікації. Відмовився розмовляти під час випробування медпрепарату, що не є рідкістю.

15 серпня 2012 року

Мій перший лікар казав, що симптоми цього захворювання рідко виявляються в такому юному віці. Зазвичай шизофренію діагностують у чоловіків, яким уже за двадцять років. Пригадую, як подумав тоді: *«Дідько, це ж чудово! Я не такий, як усі»*.

Певно, я не повинен лаятись у цих записах.

Дідько.

Але ж ви ніби запевняли, що вони залишаться конфіденційними й ніколи не будуть використані проти мене, тому не бачу жодних причин, аби не вживати

тут лексики, яку мені зручно вживати. Також мене не хвилює те, що я повторюю однакові слова в одному реченні. Або починаю речення зі сполучника. Якщо це справді «безпечний простір для самовираження», як ви його називаєте, то я писатиму те, що спадає мені на думку. Саме так, як я думаю.

Я відповідатиму на ваші запитання, але не під час наших сеансів. А робитиму це тут, на папері, де можна переглянути свої записи, перш ніж віддати їх вам. Так, виправляючи одержувану вами інформацію, я не дам вам змоги довідатися про речі, через які мене можуть позбавити участі в експерименті.

Коли я спілкуюся з кимось, то не завжди кажу те, що маю на увазі. Неможливо проковтнути назад слова після того, як випустив їх на волю, тому волю взагалі не розмовляти, якщо є така можливість. Вам просто доведеться з цим змиритися.

Проте я розумію, що у вас є питання стосовно моєї хвороби. Щойно люди дізнаються про неї, вони вже не можуть вести мову про будь-що інше. Певно, ви знаєте, що саме тому моя мама з вітчимом обрали вас. Ви маєте досвід.

Це досить справедливо. Зазначу, що ви непогано впоралися. Минуло близько двох хвилин мовчання, коли ви простягнули мені блокнот та запропонували робити записи про наші сеанси, якщо я не бажаю розмовляти, а так і було. І це не тому, що я не прагну

поліпшення свого стану, — я просто не хотів там перебувати. Ба більше, не хотів, аби все це було реальністю. Я волію ставитися до терапії так, як ставлюся до решти речей, які ігнорую. Так, наче її не існує. Оскільки я вже збагнув, що вона не зможе нічого виправити. Але, можливо, лікам це вдасться.

Ви запитали в мене, коли я вперше помітив, що відбувається щось незвичне. Якись зміни.

Спочатку я подумав, що річ у моїх окулярах — другій парі очей, як їх ще називають.

Я почав носити їх, коли мені минуло дванадцять, бо постійно мружився й це страшенно дратувало мою маму. Доктор Лінг — саме той лікар, який мені справді сподобався, тому що зміг усунути проблему, зробивши дещо геть просте. Окуляри.

Проблему було розв'язано. Я міг бачити, а моя мама була задоволена.

Але саме в той час я зрозумів, що бачив деякі речі, які інші люди не бачили. Я був єдиним, хто посмикував головою та мружив очі, щоб краще роздивитися. Решта дивилися на мене, а не на птахів, що залітали у відчинене вікно, або людей, котрі просто так з'являлись у вітальні. Тоді я припинив носити окуляри, сказавши мамі, що загубив їх. Це подіяло на певний час, і я міг приховувати далі свої нові проблеми, але, зрештою, вона купила так багато пар окулярів, що я не зміг знайти виправдання. Я вскочив у халепу.

Я довго не зізнавався їй, що бачив деякі речі. Мама з вітчимою щойно одружились і були щасливими. Та мені довелося нарешті про все їй розповісти, коли не залишилося іншого вибору. Якось зателефонував директор школи, і, поклавши слухавку, мама поглянула на мене так, ніби бачила вперше.

— Містер Брізено розповів, що ти в хімічній лабораторії подивився вгору, закричав і впав на підлогу, — пам'ятаю, як спокійно вона тоді казала, адже, коли моя мама намагалася щось довідатися, вона промовляла цим джедайським голосом, який наче накриває тебе з головою. — Що ти побачив?

Я не одразу їй відповів. Натомість зняв окуляри та спробував уявити, що її немає поруч, що після цього запитання вона розчинилась у просторі кімнати. Зазвичай мені добре вдається змушувати себе вірити в таке, але того разу було складніше. Вона просто стояла там, чекаючи на мою відповідь.

— Кажанів, — відказав я, спрямувавши погляд на свої черевики. — Величезних чорних кажанів.

Я не сказав їй, що вони були вдвічі більшими за звичайних кажанів, що мали людські очі, а їхні крихітні ікла стирчали з пащі, неначе голки.

Коли вона заплакала, мені закортіло, аби ті кажани стали справжніми. Щоб ці маленькі огидні почвари зжерли мене в тій хімічній лабораторії й мені ніколи